

Achter een volle vrijdag vergaderen

Achter woorden zit een gevoel. Baptisten in vergadering bijeen zijn gelukkig geen formele bureaucraten, kille rekenaars of zakelijke onderhandelaars. Achter de vele woorden van de tientallen sprekers zaten in Emmen evenveel mensen met een hart, gelovigen die zich innerlijk betrokken wisten. Die gelovige betrokkenheid op de Heer en elkaar klonk door in allerlei onder- en boventonen in de woorden die gesproken werden. De toon maakt de muziek. Ik heb geprobeerd wat naar die muziek te luisteren.

Nieuwsgierig

Afgevaardigden worden nieuwsgierig gemaakt door informatie waarover voor hun gevoel een sluier van geheimzinnigheid hangt. Wat voert de Unie Commissie in haar schild met het instellen van een commissie die zich moet verdiepen in de vraag op welke wijze de plaats van de vrouw in onze gemeenten aan de orde gesteld zou moeten worden? Sommige gemeenten voelden zich duidelijk gekieteld. Een afgevaardigde vroeg zich af, waarom de UC geen commissie had ingesteld om de plaats van de man te bestuderen! Bij een ander dreigde de nieuwsgierigheid in argwaan om te slaan: was de UC bezig met een strategie om de vrouw de weg naar de kansel te banen? De UC antwoordde omzichtig dat zij de bedoelde commissie had ingesteld na vragen uit de gemeenten over het functioneren van de vrouw, dat de UC zelf geen standpunt in deze zaak, dat de commissie tot taak had te onderzoeken, dat een eerste rapport was ingediend en dat de UC om nog een tweede had gevraagd. Tot volgend jaar zullen velen nieuwsgierig, en sommigen argwanend blijven. Afgevaardigden informeerden naar het in het jaarverslag vermelde contact met de een kleine twee jaar geleden opgerichte Broederschap van Baptistengemeenten. Die ontmoeting bleek tot stand te zijn gekomen te zijn op initiatief van de UC. Ze had een open en informatief karakter, maar wekte geen verwachtingen voor toekomstige samenwerking.

Gepasseerd

De Evangelisatie Commissie had een voorstel tot uitbreiding van het dienstverband van de landelijk evangelist ingediend, en droeg een nieuwe evangelist ter benoeming aan de AV voor. Beide voorstellen werden aangenomen, maar met een aanzienlijk aantal tegenstemmers. Bij alle waardering voor de inzet van de ECU om de voorgang van het werk te garanderen, werden er vele kritische geluiden gehoord. Veel gemeenten voelden zich door een ijverige commissie gepasseerd. Was het niet beter geweest om het evangelisatiewerk eerst eens rustig te bekijken in samenhang met het totale landelijke werk? Iemand vergeleek de ECU met een middenstander die zijn winkeltje goed ó te goed ó beheert, en merkte op dat we af moeten van het systeem van verschillende uniewinkeltjes.

We nemen het niet

Er waren ook gevoelens van verontwaardiging. Veel gemeenten namen het niet dat de UC nog niet was verschenen met de reeds lang toegezegde discussienota over de reorganisatie van de Unie. De UC luisterde goed. Ze zegde toe de gemeenten binnenkort alle gereed liggende stukken over de reorganisatie toe te sturen. De AV nam het niet dat de vorige evangelist, br. R. Reiling, na zijn ontslag aanvraag zomaar uit de uniegemeenschap dreigt te verdwijnen. De afgevaardigden waren best bereid om te geloven dat de ECU een bijzonder zwaar jaar achter de rug heeft als gevolg van de vastgelopen samenwerking met de evangelist. Maar ze sprak ook onomwonden uit dat er op een waardige wijze afscheid van br. Reiling genomen moet worden, onder dankzegging voor het vele en zegenrijke werk dat hij heeft verricht. Gelukkig hebben we met elkaar nog een goed gevoel voor verhoudingen, ook in het geval van een erg moeilijke relatie tussen mensen.

Verbondenheid

De UC had de gemeenten een memorandum toegezonden over de basis waarop we met elkaar in de Unie staan. Is er nog wel voldoende vertrouwen en onderlinge acceptatie? Willen en kunnen we elkaar nog vasthouden binnen een toenemende verscheidenheid in denken binnen onze gemeenten en de uniegemeenschap? De vergadering kreeg een uur om zich hierover uit te spreken. Een stroom van sprekers meldde zich voor een spreekbeurt van twee minuten. Er werd in grote persoonlijke betrokkenheid gesproken en geluisterd. Je voelde het: we zijn nu met *zñ* allen met ons hele hebben en houden in het geding. Iemand verzuchtte: *ö*We spreken elkaar niet meer aan op de verzoening in het bloed van Christus, maar op onze meningen over *æ*de vrouw op de kansel *ø*open avondmaal *ø*samenwonen *ø* enzovoorts. Een ander stelde: *ö*De spanningen in de Unie zijn opgeroepen door met elkaar discussiërende voorgangers. De gemeenten hebben best vertrouwen! *ö*. Een afgevaardigde gaf als zijn analyse van de situatie dat met een toevloed van leden uit reformatorische kerken ook leerstellige twistpunten, die kerken eigen,

in onze gemeenschap zijn geïmporteerd. Een ander relativeerde dit. 'Wij baptisten veranderen ook zelf, de spanning in onze gemeenschap komt ook uit ons midden voort. Je zou kunnen zeggen dat een vrij grote groep sprekers de stelling huldigde: 'We zijn als baptisten niet één in de leer, maar één in de Heer. Een aanhanger van de onmisbaarheid van 'de leer' merkte op dat een uitdrukking als 'één in Christus' een dierbare maar lege term is, als je niet duidelijk kunt maken wat 'in Christus' concreet betekent in de praktische vragen van onze tijd. Enkelen pleitten voor een formule als 'wij aanvaarden de bijbel als het onfeilbare Woord Gods', als oplossing voor de problemen in gemeenten en Unie. Iemand merkte op: 'Ik heb een calvinistische achtergrond en heb daarom bepaalde meningen. Ik ben bereid naar andere te luisteren, maar wil dan ook zelf met mijn meningen aanvaard worden!'. Enkelen maakten onderscheid tussen de verbondenheid van gemeenteleden, op het vlak van de plaatselijke gemeente, en de verbondenheid van gemeenten, op het landelijke unievlak. Moeten beide gelijksoortig zijn? Er werd gesuggereerd om de verbondenheid binnen de Unie een grotere mate van vrijheid te laten kennen. Als gemeenten kunnen we sommige dingen wel en andere niet samen doen. Laten we dat erkennen en elkaar alleen aanspreken op wat we als gemeenschappelijk hebben aanvaard! We beleefden als vergadering nog een moment van verbondenheid toen twee dienstdoende voorgangers als 'erkend unievoorganger' en vijf studenten als 'uniestudent' werden aanvaard. Een van de studenten bracht dit gevoel van verbondenheid treffend onder woorden toen hij zei: 'Bewaart u de stemkaart die u voor ons hebt opgestoken in de bijbel die u thuis leest!'.

Moe

Vrijdagmiddag om 16.15 restten er in het AV boek nog twaalf pagina's met voorstellen tot reglementswijzigingen. En toen was iedereen ineens moe. Zonder veel discussie werd besloten om al die voorstellen niet in bespreking te nemen, maar een kleine commissie op te dragen ze volgend jaar goed voorbereid aan de orde te stellen. En toen ging iedereen opgewekt naar huis na applaus voor de koster van de kerk, de regelingscommissie, de voorzitter van de vergadering en bloemen voor zijn vrouw, en na gebed en slotlied. Dat was overigens heel opmerkelijk: dat de vergadering opgewekt te moe was om te discussiëren over technische detailkwesties. Soms heeft een vergadering van kinderen Gods moeheid nodig om tot een goed besluit te komen. We mogen nieuwsgierig zijn, wantrouwend soms, en verontwaardigd. We moeten de vreugde en de pijn van de onderlinge verbondenheid voelen. En tenslotte mogen we ook moe zijn. Om dan soms pas te ontdekken wat heilzaam is.

Olof de Vries